

нуждно би било за бащата да се научи нѣщо отъ онова внимание въ подробноститѣ, отъ онова искусство да внушава, отъ ония щастливи и деликатни прѣдпазвания които сж дарба на жената, и отъ които самъ той ще има нужда, ако остане самъ съ дѣцата си! И колко по нужно е за жената да се упражнява въ сериозността, въ важността, въ твърдостта, когато крѣхката ѝ нѣжност стане безсилна, ако една прѣждевременна раздѣла я лиши отъ бащинската мишца! Какви горчиви мисли трѣбва да минувагь прѣзъ умѣтъ на единъ баща койго, младъ, пълненъ съ смѣлость и добродѣтель, чувствува че животътъ му отпада и вижда себе си завлѣченъ, безъ да може да се задържи, въ студентитѣ бездни! Ето какво писа въ подобно едно обстоятелство единъ прѣкрасенъ чловѣкъ, знаменитъ списатель, краснорѣчивъ професоръ въ факултетътъ на книжевността въ Парижъ; ето какво той писа, прихвангьтъ отъ една жестока болѣсть, за улѣкчението или исцѣрението на която бѣше отишгьлъ да диша чистый въздухъ подъ очарователното небо на Игалия.

„Знаж че свършвамъ днесъ четиридесетата си година; повече отъ половината пжтъ на обикновенний живо.тъ. Знаж че имамъ една млада и лисбима жена, едно хубаво дѣте, изрядни братия, мащиха, много приятели, добро поприще, работи извършени които можеж да послужжгьтъ за основа на едно отдавна мечтано съчинение. Но ето че съмъ хвангьтъ отъ една тѣжка, опърничава болѣсть, която става още по опасна като крие вѣроятнo едно съвършено истощавание. Трѣбва ли, прочѣе,